

Magisterská praktická práce, projekt I can see, kniha Miluji Tě, blbko

Šárka Navrátilová

akademický rok 2014 / 2015

Susan Sontagová ve svých esejích zabývajících se filosofií fotografie píše o všudypřítomnosti fotoaparátů a nutnosti fotografovat, neukojitelné potřebě zaznamenávat důležité momenty okolo nás. Její eseje z 90. let hodnotí situaci kolem automatizovaných analogových nebo digitálních přístrojů. Chápání fotografie jako nástroje, díky kterému můžeme vlastnit fotografované se z častého užívání fotoaparátů v minulosti překlenula do současnosti, kdy mechanická potřeba zaznamenávat informace na mobilní telefony s fotoaparáty s velmi nízkým rozlišením přesahuje četnost fotografování vůbec. Fotografovat vše kolem, umocňovat paměť pomocí mobilu, používat ho jako zrcadlo, vnímat ho jako nedílnou součást vlastní osobnosti. Naučili jsme se na paměťových kartách v mobilních telefonech vytvářet vlastní galerie zážitků, situací, obrazů, které pro nás mají nějaký význam a potažmo emoci nebo myšlenek.

Fotografie, které jsou obsahem knihy *Miluji Tě, blbko* byli nalezeny ve ztraceném mobilním telefonu neznámé teenagerky, kterou se nepodařilo vypátrat, však pátrání v nafotografovaných snímcích poodhalilo aspekty života zhruba dvacelileté dívky, která používá fotografii jako možnost zmrazení pro ni důležitého okamžiku, vtipných momentů, absurdních situací nebo jako vlastní zrcadlo skrze četná selfička. Je to záznam každodenní banality. Snímky nezachycují nic překvapivého, přesto jejich intimní výpověď má jistou hodnotu, protože je to princip deníku, je to elektronické album, které ukazuje svět mladé holky, která patrně ani o filosofických významech vlastních fotografií nepřemýšlí, ukazuje jen každodennost, všednost a tíživou normalnost. Kniha představuje kompilaci fotografií, které touto normalností působí až děsivě, absence dramatických výjevů nebo jen naznačený děj je zneklidňující. Tato kompilace současně pokládá otázku etiky, jak a zda lze pracovat s takovým nalezeným archivem, který postrádá jakoukoli hodnotu v trvání času, (kterou mohou nést nalezené fotografické archivy 20. století, jejíž hodnotu uplynulý čas umocnil) a jak se od nich liší fotografie, které autorka třeba publikuje na sociálních sítích? Hranice mezi intimními a běžně zveřejňovanými snímky je velmi křehká a právě tato křehkost se v tomto albu zřetelně objevuje. Co se vlastně děje s množstvím fotografií, které téměř každý majitel mobilního telefonu opatřeného fotoaparátem denně pořizuje? Kam tyto fotografie mizí? Fascinující je s jakou ochotou v současné době odevzáváme tyto fotografie sociálním sítím, abychom na ně nezapoměli, abychom publikováním potvrdili fotografovanou skutečnost, abychom je zasadili do kontextu sebe sama.

Minulé generace fotografovali především proto, aby něco poznali, něco si přivlastnili a to je to, čím se liší od generace současné; fotografujeme, abychom potvrdili vlastní život, potřeba veřejného publikování vlastních fotografií na sociálních sítích nebo blozích představuje potřebu ukázat jací jsme, jaký je náš život. Nebo spíš, jaký toužíme, aby byl.